

[Statsministeren.]

parterne skal forhandle under et pres, der kommer fra en diskussion her i folketinget, men de bør forhandle under det pres, som må ligge på arbejdsmarkedets parter, at de har et hensyn at tage til produktionen og til beskæftigelsen, et hensyn, som tilsigter, at vi undgår en indkomstforøgelse, som ikke har et reelt indhold. Og man arbejder under pres af den fællesudtalelse, man selv afgav til regeringen den 16. oktober.

Der var andre overraskende eller i hvert fald karakteriserende ting i hr. Ømanns indlæg i formiddags. Han talte om, at arbejdsgiverne nu nægter lønforhøjelser, fordi de frygter, at de ikke får lov til at overvælte dem på priserne. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg vil da gerne spørge: hvilken interesse har lønmodtagerne i at få lønforhøjelser, hvis de alene gives under den forudsætning, at de kan overvælttes på priserne? Hvad er den reelle gevinst for lønmodtagerne i så tilfælde? Er det ikke netop den slags forhøjelser af pengeindkomsterne, som ikke mindst lønmodtagerne må være interesserede i at undgå, fordi det ikke er nogen reel gevinst, men alene betyder en belastning af konkurrenceevnen og dermed en trussel mod beskæftigelsen?

Til hr. J. O. Krag vil jeg gerne først sige: regeringen har sagt, at den agter at komme med forslag om udbyttebegrænsning, om forbud mod friaktieudstedelse og om en skærpelse af beskatningen af kapitalgevinster, og vi har overvejet ændringer af afskrivningsreglerne, men vi har også hele tiden sagt, at også disse regler udformning selvsagt har en sammenhæng med overenskomstresultatet. Det kan ikke være anderledes. Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås: jeg deler simpelt hen ikke den opfattelse, at man totalt kan lade overenskomstproblemet være uberørt og så sige, at på alle andre ormråder er der ingen grænser for, hvor restriktiv man på forhånd kan beslutte sig for at være. Der er en sammenhæng, som ingen af os kan komme uden om.

Så stillede hr. J. O. Krag et spørgsmål, som han selv karakteriserede som hypotetisk, og jeg skal gerne bekræfte, at jeg ikke svarer på hypotetiske spørgsmål. Hr. J. O. Krag spurgte: hvad nu, hvis det vedtages, vil regeringen så vælte det? Jeg tror, jeg må henviser til det, jeg sagde i formiddags, og vil

gerne igen læse op af det fælles svar, vi fik fra arbejdsmarkedets parter, hvori man først sagde, at parterne anså det for nødvendigt for regering og folketing at føre en økonomisk politik, der tager sigte på at sikre stabile priser og en væsentlig reduktion i underskuddet på betalingsbalancen. Og så følger man til; at parterne på arbejdsmarkedet lover på frivilligt grundlag at bidrage hertil ved under overenskomstforhandlingerne at tage samfundsøkonomiske hensyn med sigte på, at de løn- og arbejdsvilkår, der aftales på det private arbejdsmarked, ikke fører til en svækkelse af den tilsigtede stabilisering af den almindelige prisudvikling, forringelse af erhvervslivets konkurrenceevne og belastning af betalingsbalancen. Helt oprigtigt: når man har fået et sådant svar fra arbejdsmarkedets parter, er det så ikke rimeligt at antage, at dette svar dækker over den vilje, hvormed man forhandler? Og ville det da ikke netop være utidig indblanding at gå ud fra, at de så skulle komme til et resultat, som totalt negligerer det, de selv har sagt er de regler, hvorefter man arbejder? Men det var rent faktisk det, hr. J. O. Krag bad mig om: at svare på, hvad regeringen ville gøre i en situation, hvor parterne altså totalt havde set bort fra det, de selv havde erklæret var deres mål. Jeg tror ikke, nogen, heller ikke hr. J. O. Krag, i en anden situation ville være gået ind i en sådan diskussion.

Så siger hr. J. O. Krag, at det er da utænkeligt, at de laveste lønede ikke skulle få mere end 3½-4 pct., og at ligelønskravets indflydelse sandsynligvis også vil medføre, at nogle får mere. Jeg har ikke kendskab til enkeltheder i arbejdsmarkedets forhandlinger, men vi har vel alle igennem den offentlige debat en fornemmelse af, at der er meget rigtigt i det synspunkt. Men er det så ikke rigtigt, som jeg et par gange tidligere her i salen i diskussion med hr. J. O. Krag har måttet understrege, at hvis de lavest lønede skal have mere end gennemsnittet, og hvis kvinderne i vore bestræbelser for at opnå ligeløn skal have mere end gennemsnittet, så er der nogle, der bliver nødt til at få mindre? Det har i alt for mange år været sådan, at når der er givet lavtlønstillæg, når der er gjort tilløb til at få løst bare lidt af ligelønsproblematikken, så glider det hele vejen op ad lønstigen, og det gælder både